

Guľka sa s rázny-
m zadunením zaborila do po-
zadia scény na plátne.

Henrietta prekvapene zakňučala a s vypúlenými čiernymi očami sa pritisla k pódiu.

„Nemal tam mať naozajstné guľky!“ zalapala po dychu Lily a s nechtami zaťatými do dlaní sa obrátila k Danielovi.

Bolo to také rýchle. Keby guľka mierila na niekoho z jej priateľov, určite by sa nestihla zastaviť.

Argent, ktorý spal rozvalený cez celé javisko, trochu zatrepal krídlami a vypustil tenký krúžok dymu. „So strelnými zbraňami mám málo skúseností,“ povedal prítlmene svojím hlbokým dunivým hlasom, „ale toto sa mi zdalo dosť skutočné.“

Daniel sa s trochu zmäteným výrazom na tvári pozeral na pištoľ. „To nemohlo byť...“

„Nenávidím tento trik,“ zašomral Nicholas. Spolu s Mary pracoval ako Danielov asistent v kúzelníckom vystúpení len pár týždňov, odkedy sa všetci vrátili z Fellovského výchovného ústavu, ale Nicholas sa zaprisahal Lily, že už dvakrát skoro umrel. Lily si myslela, že preháňa, ale bol v tom kus pravdy. Nicholas sa perfektne hodil na úlohu asistenta, lebo bol veľmi chudý a šikovne sa vedel dostať do tesných miest, ale mal hroznú pamäť, a to je dosť podstatné, keď si človek musí byť istý, v akom poradí idú veľmi ostré nože, čo majú prebodnúť skriňu, v ktorej sa skrýva. Nicholas sa pokúšal pričarovať si nejakú kovovú vestu. Vravel, že to nie je podvod, lebo mágia nie je súčasťou triku, ale nikoho tým nepresvedčil. Mary to považovala za zvlášť popudzujúce, lebo ona nemala nijakú vlastnú mágiu a musela sa spoľahnúť na to, aby hneď na prvýkrát bolo všetko v poriadku.

„Nepohrával si sa s pištoľou?“ podozrievalo sa opýtala Lily Nicholasa.

Mary naňho zazrela. „Stavím sa, že hej!“

„Nie!“ pobúrene protestoval Nicholas. „Čestné slovo, že nie! To nie je fér. Všetci ma teraz za všetko neprestajne obviňujú, a to len pre tú nehodu so zelenou zajačicou.“

Daniel si roztrasene sadol na okraj javiska a ornamentmi vyzdobenú pištoľ položil vedľa seba.

„Tá zajačica má stále zelenkavý nádych, Nicholas. A zanevrela na mrkvu. Už len nerád strkám prsty do toho klobúka, hryzie.“ Vzdychol si. „To nebola guľka z vosku, však? Čo sa stalo?“

Lily sa posadila vedľa neho a Henrietta sa jej neisto vyšplhala na kolená. Jednu labku si natiahla k Danielovej nohe.

„Nemyslím si, že tento trik je dobrý nápad,“ zamrmlala Lily. „Tentoraz si zbraň len skúšal, ale čo keď sa to stane znovu?“

„Nestane.“ Daniel sa snažil, aby to znelo upokojujúco, ale veľmi to nefungovalo. „Muselo dôjsť k nejakej zámene.“

Mary si kľukla vedľa neho. „Ak by sa to stalo, keby som na teba strieľala, nikdy by som si to neodpustila. A aj tak tento trik nepovažujem za nejaký mimoriadny. Je hlúpy! Kto by v skutočnosti chcel chytiť guľku do vlastných zubov?“

„Ale ak by to fungovalo...“ zamrmlal smutne a zároveň túžobne Daniel. „Je to také dramatické...“

„To áno, je to naozaj dramatické, keď sa ti hlava rozprskne po celkom javisku,“ zavrčala Henrietta.

Daniel vstal a z vrchu jednej zo svojich skríň vzal plytkú škatuľu. Roztrasenými prstami zdvihol vrchnák a nechtami ľahko poškriabal lesklé čierne guľky. „Tieto sú ozajstné. Všetky, okrem tejto jednej v rohu.“ Zdvihol ju a pokrútil v prstoch. Potom si

pritisol ukazovák k perám. „Sladká. A nie je taká ťažká ako ostané. Táto je z cukru, ako mali byť aj všetky ostatné.“

„Takže záhada je vyriešená,“ vyštekla Henrietta. „Nieкто tvoje pocukrené guľky zjedol. Jedno z detí.“ Podozrievalo zagánila na Nicholasa.

Daniel zvrátil čelo. „Nie sú celé z cukru. Ten vosk má len cukrovú polevu – viete, je na ňom karamel, aby vyzeral ako kov.“

Argent s nervóznym zaštrkotaním potriasol krídlami a vlnivým pohybom prešiel cez javisko až k nim. „Ach... Tie strieborno-čierne veci? Výstredné sladkosti s matným stredom?“

Všetci sa k nemu otočili a zízali na neho a on sklonil hlavu a vyzeral tak rozpačito, ako len drak veľkosti domu môže vyzerieť. „Mám veľmi rád sladké veci,“ zamrmlal. „Sú oveľa chutnejšie ako boli pred niekoľkými stovkami rokov. Vtedy bol marcipán alebo koreň sladkého drievka... Ale teraz! Mentolové cukríky! A čokoláda... Môžem ich ovoňať – sú také lahodné a majú takú peknú farbu. Do škatuľky som dal nejaké ďalšie. Bolo ich tam celé vrečko...“

„Áno,“ súhlasil zachmúrene Daniel. „Naozajstné guľky, ktoré ukazujeme obecenstvu.“

„Ach...“

„Mal som si to všimnúť, keď som nabíjal,“ zasomral si sám pre seba Daniel. „Možno nie sme pri-

pravení na trik so strelnou zbraňou – ale mali by sme veľkú publicitu.“

„Titulok na celú stranu. Tragická smrť bláznivého iluzionistu,“ zašomrala Henrietta.

„Naozaj sa ospravedlňujem,“ povedal drak a v hlbokom hlase mu znel rozčúlený vysoký tón. „Nemal som ich vziať. Aspoňže som to bol ja, do koho guľka nakoniec vrazila,“ dodal a skrútil hlavu nadol, aby sa mohol pozrieť Danielovi do tváre. „Je mi to ľúto,“ zopakoval a vydýchol jemný obláčik iskrivej priehľadnej mágie, ktorá sa ako dym ovinula Danielovi okolo tváre a ramien.

Daniel si povzdychol a potom ju vdýchol. Trochu sa zachvel, keď ním mágia prestúpila a striebrišto mu svetielkovala spod pokožky. „Čo si urobil?“ zamrmľal. Trochu zatriasol pridlhými tmavými vlasmi, ako keby si ju striasal z očí, a mágia zaiskrila. „Cítim sa silnejšie.“

„Mhm,“ súhlasil Argent. „Chvíľu by to malo vydržať. Chcel som ti to vynahradiť. Nikdy som ich nemal ješť. Ale, Daniel, priateľu, o tomto triku mám svoje pochybnosti. Tí gauneri medzi Kráľovninými mužmi nikdy neuveria, že je to len podvod. Kto by dokázal chytiť guľku do úst *bez* mágie? Odvlečú ťa do väzenia – teda, odviekli by ťa tam, keby nejaké mali.“

Tu si dovolil vypustiť samofúby obláčik dymu. Lily a Georgie vtrhli do kazemát, čarodejníckeho

väzenia, kde bol zatvorený ich otec. Nešli tam samotné – Rose, ktorá patrila medzi čarodejníkov, čo tam nastavili pôvodné strážne kúzla, ich previedla cez pasce, ktoré tam sama pred mnohými rokmi nastražila. Vzali so sebou aj princeznú – bola jednou z mála osôb, ktoré mohli otvoriť tajné dvere, čo boli začarované tak, aby reagovali len na kráľovskú krv. Bola to len náhoda a šťastie, že dievčence mali poruke princeznú. Zachránili ju a vzali so sebou, keď utiekli na drakovom chrbte z Fellovského panstva, výchovného ústavu pre čarodejnícke deti. Princezná Jane bola jeho najstaršou obyvateľkou, odpratali ju tam, keď odmietla zavrhnúť všetku mágiu. Nechali ju starnúť v podkroví Fellovského panstva, a tým, ktorí ju milovali, bolo oznámené, že umrela.

Hoci Lily a Georgie mali na pomoc princeznú s čarodejníčkou, aj tak ich chytili. Kráľovni muži ich napadli práve vo chvíli, keď sa im podarilo oslobodiť svojho otca z cely, kde bol takmer desať rokov zatvorený. Kráľovná Adelaide, kráľovná vdova, znenávidela celú mágiu a čarodejníkov, keď jej manžela zavraždil nejaký čarodejník. Tak veľmi chcela vidieť, ako ich lapia, že sa rozhodla sprevádzať stráže do väzenia. Potom svojim mužom nariadila, aby ich všetkých zabili. Doteraz, keď sa Lily v noci prebudí, počuje chrapľavý, naradovaný hlas starej krá-

lovnej vrieskať tie škodoradostné rozkazy, keď zistila, že ich chytili.

Ale Argent vycítil, v akom nebezpečenstve sa nachádzajú. Pazúrmi sa preškriabal a vdral cez úzke chodby nadol do samých útrobov väzenia, aby ich zachránil. Strážne kúzla na neho vôbec nepôsobili – vlastne, Lily si skôr myslela, že ho mohli naopak posilniť. Bola si takmer celkom istá, že mágiu nejakým spôsobom jedáva. Čo bolo dobré, pretože si nebola istá, čo iné ešte je, a naozaj to ani nechcela vedieť.

Väzenie už viac nebolo bezpečné. Keďže kazematy boli skryté pod slávnostným oblúkom, ktorý viedol na palácové nádvorie, Kráľovni ni muži rozšírili správu, že banda zradcovských čarodejníkov zaútočila na palác. Lily o tom Argentovi čítala novínové články a mala pritom znechutené poznámky, až kým jej nepripomenul, že ona naozaj je zradcovskou čarodejníčkou, a že teraz, keď má Rose a svojho otca, ako aj Georgie a jeho, a Nicholasa, nech už je jeho mágia akokoľvek nepredvídateľná, tak už tvoria bandu.

Lily sa táto myšlienka celkom zapáčila.

Lily nazrela cez dvere a snažila sa rozhliadnuť po tmavej izbietke. Na hĺbe prešivaných prikrývok a diek spal jej otec. Alebo si aspoň myslela, že tam

je. Keby o tom nevedela, prisahala by, že izba je prázdna.

Urobila krok dozadu. Izba *bola* prázdna. Beztak by tu nemala byť... Poslepiacky sa odvrátila odo dverí a potkla sa o Henriettu, ktorá sedela uprostred chodby a podráždene potriasala hlavou, ako keby ju svrbeli uši.

Lily zjajkla a zatackala sa. Ako sa snažila ne-
padnúť na zaprášenú chodbu, vystrela ruky. V zá-
pätí si však s úľavou vydýchla, lebo niekto ju so
zavrčaním zachytil.

„Peter!“

Postrčil ju späť na nohy a pridrжал ju nad lak-
ťami. Mračil sa pritom, ako keby si nebol istý, čo sa
stalo.

„Len som zakopla – potkla som sa o Henriettu,“
povedala Lily pomaličky. Pozrela naňho, aby si bola
istá, že sa díva na ňu a číta jej z pier, ale potom sa
znovu pohľadom vrátila k dverám. Čosi tu nesede-
lo... A odkiaľ sa tu zjavil Peter, práve včas, aby ju
zachytil?

Omámene sa obrátila k stemnelým dverám a na-
tiahla jednu ruku cez otvor.

Prázdna. Prázdna. Prázdna.

Ale v skutočnosti prázdna *nebola*. Vedela to.
Pomaly, ako keby plávala v hustom zlatom siru-
pe, Lily zdvihla chrbát ruky k ústam a zahryzla si

do hánok. Krátka ostrá bolesť jej vyhnala lepkavé medové stopy z hlavy natoľko, že dokázala vidieť, čo sa stalo.

„Ty si bol tam dnu!“ oznámila obviňujúco Petrovi. Povedala mu to nahlas a priamo do tváre, takže jej nemohol nerozumieť. „Čo si tam robil? To je otcova izba!“

Peter ju pustil. Ustúpil dozadu a siahol po zošite vo svojom vrecku. Držal ho tak, aby bol medzi nimi, a kýpeť ceruzky sa vznášal nad stránkou, ale nič nenapísal. Nevedel, čo povedať. Nakoniec napísal úhľadným malým písmom – oveľa upravenejším, ako to dokázala Lilina necvičená ruka – *Ani on nemôže hovoriť.*

„Čo povedal?“ chcela vedieť Henrietta. „Kde je váš otec?“

„Takže – ty si bol s ním?“ opýtala sa Lily a bola takmer dotknutá. Nepomyslela na to, že tento ich spoločný nedostatok, že nedokážu hovoriť, sa môže stať putom medzi Petrom a jej otcom.

Odkedy ho vytiahli na Argentov chrbát a odleteli z kazemát, ona sama sa s ním skoro vôbec nerozprávala. Boli to len dva dni a on potreboval získať späť svoju silu. Bol unavený. Ochromený. Rozumeli tomu a nechali ho odpočívať v tej hrbe prešívanych diek. Prinášali mu jedlo – to najlepšie, aké si len mohli dovoliť. A noviny. To napadlo Henriette, pre

prípád, že by rád vedel, čo sa deje vo svete po desiatich rokoch, keď bol zatvorený pod zámkom a ponechaný sám na seba.

Inak ho Lily a Georgie ohľaduplne nechávali samého. Zastavili sa pri ňom, len aby mu popriali dobré ráno a priniesli mu jedlo. Pretože Lily sa s ním už raz poriadne rozprávala, vedela, že ak by začala, nedokázala by prestať. Otázky o Radostnej myslí a ich mame by sa z nej len tak sypali. Aj o tom, či vedel o kúzloch, ktoré zabili ich sestry. Nechal mamu, aby vsadila diabolské kúzla do Georgie? *Chcel to aj on?*

A teraz, keď ho oslobodili, dokázal by aj on oslobodiť Lilinu sestru?

Počas posledných hodín Lily veľakrát prešla okolo jeho dverí, ale vždy sa donútila pokračovať v chôdzi a dať mu pokoj dovtedy, kým sa mu nepolepší. Uznávala, že po toľkých rokoch väzenia je chorý a zlomený...

Teraz to však vyzerá tak, že Peter sa s ním celý ten čas rozprával, potajme, skryto pod rúškom kúzla.

Šiel odniesť tanier z raňajok, načmáral Peter vysvetlenie. *Zastavil ma. Chcel vedieť, čo a ako.*

„Ale na dvere dal kúzlo,“ povedala Lily zamračene. To znamenalo, že otec je na tom dostatočne dobre, aby robil mágiu – a aj to, že Peter cez to kúzlo dokázal prejsť.

Bol naozaj prekvapený, že sa mi podarilo dostať

dovnútra, súhlasil po chvíľke Peter. *Ja som nevedel, že je tam kúzlo.*

Lily si ho premerala od hlavy po päty. Poznala ho už tak dlho, od čias, keď ho niekto zanechal na malej kamennej pláži pri Radostnej mysli, keď boli obaja malí. Brala ho ako človeka, ktorý tu bol odjakživa. Keď im pomohol utiecť z ostrova, prosila ho, aby sa pridal k nim, a len veľmi nerada ho tam napokon nechala. Ale Radostná myseľ bol jediný domov, aký kedy Peter poznal, a neodvážil sa opustiť ho. Ich malú loďku postrčil na vodu a sám sa schoval pod mólo. Obzrela sa za seba, ale on už bol preč.

Teraz, dokonca aj v nejasnom svetle chodby, mohla vidieť, že odrazu vyzerá starší. Možno to bol dôsledok čudných kúziel vo Fellovskom výchovnom ústave. Samozrejme, že teraz bola mágia prísne zakázaná, ale boli tu isté výnimky. Keď ich tam obe s Georgie prvý raz zavliekli, Lily netrvalo dlho, aby zistila, že v kakau, čo dostávajú pred spaním, sú kúzla. Boli to staré, vysušené šupky kúziel, ale pre deti to stále bola poriadne silná dávka. Najmä keď väčšina detí v škole bola obvinená neprávom, niektoré z nich ešte ako bábätká, a vôbec nijakú mágiu nemali. Kakao a pavučiny zväzujúcich kúziel ovinutých okolo budov a vonkajších múrov utlmili v deťoch väčšinu stôp mágie, ale zamestnanci a učiteľ-

ský zbor aj tak pri sebe nosili malé modré sklenené fľaštičky plné práškových kúziel, pohotovo pripravených zaraziť čo i len náznak vzbury.

Zamestnanci boli presvedčení, že Peter je bosorácke dieťa ako Lily a Georgie a vyzeralo to tak, že jeho nemota len zvyšovala ich odhodlanie zlomiť ho. Dokonca aj po tom, ako Argent vyčistil mysle všetkých detí, ktoré boli uväznené vo Fellovskom výchovnom ústave, Peter bol tak silne omámený kúzлами, že to vyzeralo, ako keby tam ani nebol. Keď vyleteli z ruín Fellovského panstva, takmer ho stratili, lebo bezvládne sklúzol z Argentovho chrbta. Jeden z menších a divokejších drakov ho zachytil, ale Lily si stále pamätala na tú chvíľu hrôzy, keď ho v modrom vzduchu videla zľahka špirálovito padať ako nejaký list zo stromu.

„Možno teraz na teba mágia pôsobí inak.“ zamrmlala Lily. „Po všetkých tých kúzlach... Och!“ Prekvapene sa obrátila a zovrela Petrovo rameno. Henrietta sa už rozbehla k dverám a ušká sa jej zúfalo mykali. Lily ju nasledovala, priťahovaná tým najsladším kúzlom, aké kedy pocítila. Ona teraz *chcela* vojsť do tej miestnosti. Musí tam vojsť! Bolo by príšerné ne...

„To je veľmi nezdvorilé,“ vyštekla Henrietta, keď sa zastavila pred hrbou diek. Zlostne zazerala na Lilinho otca.